

[Lindinger.]

nat – hvis vi ellers kan holde os vågne, og det håber jeg – gøre vort til at se på hele denne sag med de øjne, som vi mener skal bruges, og det skal først og fremmest være med henblik på, at vi undgår at bringe dette land ind i en storkonflikt. Men det ville være skønt, hvis vi samtidig kunne gøre noget, der blev meget, meget positivt for landet, og vi fik det udvidet til at omfatte ting, så vi gjorde noget bedre end bare lige at sige ja til at ophøje dette mæglingsforslag til lov.

Ole Henriksen (SF):

Det burde ikke undre nogen og allermindst augustforligets partier, at folketinget nu står over for at skulle døbe det barn, som blev født den 20. august sidste år. Man har i mellemtiden forsøgt at tvangsadoptere barnet til arbejdsmarkedets parter, men får det nu tilbage igen med den besked, at barnet ikke lader sig tilpasse de omgivelser, man kunne tilbyde det på arbejdsmarkedet.

SF har fra starten vendt sig imod den del af augustforliget, som omhandlede indgreb over for overenskomstforhandlingerne. Og med ordet »indgreb« vil jeg gerne understrege, at for os har der på intet tidspunkt været tvivl om, at den henstilling, som blev udtrykt i augustforliget, var at betragte som et indgreb. Dette underbygges også af serien af trusler om, at såfremt arbejdsmarkedets parter ikke selv fandt en løsning, der lå inden for de afstukne rammer, ja, så ville der komme et indgreb fra folketinget. At truslerne ikke var tomme, kan vi se nu, og vi får bekræftet i socialistisk folkeparti, at vi havde ret i den vurdering, at dette var et politisk forlig.

Augustforligspartierne og specielt socialdemokratiet, der efterhånden har en hel del erfaring i indgreb over for arbejdsmarkedet og specielt overenskomsterne, kan ikke være ube kendt med de reaktioner, som kom fra LO og mange hovedforbund og fagforeninger og også fra arbejdspladserne. Alle vendte sig imod politisk indblanding, og alle vendte sig imod, at der fra overenskomstforhandlingernes start skulle hvile et politisk pres på partierne, og det er vistnok også første gang i dansk historie, at man et halvt år forud for overenskomstforhandlingerne tillader sig at lægge et sådant pres på parterne, som det er sket denne gang.

Det mæglingsforslag, som nu har været ude

til urafstemning og til afstemning i almindelighed, har derfor mere været en stillingtagen til et politisk forlig, end det har været en stillingtagen til et normalt mæglingsforslag. Dette pres har selvfølgelig både hvilet over arbejdspladsernes folk og over fagbevægelsens medlemmer, når de skulle tage stilling til det, og der har også hvilet et tryk over medlemmerne på baggrund af den økonomiske situation, landet befinder sig i, og den tiltagende arbejdsløshed, som har eksisteret i de senere år.

Arbejdsgivernes forkastelse af mæglingsforslaget skete jo med 15 mill. kr. mod 9 mill. kr., som det nu udtrykkes, når Arbejdsgiverforeningens generalforsamling stemmer – det er jo pengene, der er det afgørende også her – og det må helt klart fremstå som et politisk skaktræk, når man nedstemmer det, fordi man nu ville sikre sig et alibi over for politikerne, således at augustforligspartierne blev bundet til at komme Dansk Arbejdsgiverforening til undsætning i kampen mod den løngradning, som man frygter så meget.

Man er enig med LO om, at man har holdt sig inden for de 2 pct. med det forslag, som vi nu behandler, og der er altså ikke en øre mere at give i de kommende to år på arbejdsmarkedet. Hvad vil regeringen så gøre, når danske arbejdsgivere om et halvt år kommer løbende her og vil have støtte til, at man overholder dette augustforlig og denne lønramme på 2 pct.? Bliver det minimallønsområdet, som kommer til at holde for? Eller bliver det akkordområdet, som kommer til at holde for? Eller bliver det indgreb over for dem, som får de 29 kr. nu, hvis de skulle tillade sig den luksus at få 50 øre mere i timen? Er det dér, man skal lave indgrebene? Eller bliver det en styrkelse af arbejdsretten og en skærpelse af hele det arbejdsretlige system? Bliver det kriminaliseret at få lønforhøjelse?

Hvad agter man at gøre, når man bliver stillet over for det konkrete tilfælde, at der er blevet givet mere i løngradning, end der er tilladt i dette lovforslag? Der ligger i hvert fald en politisk forpligtelse for de partier, der stemmer for forslaget, til også at komme Arbejdsgiverforeningen til undsætning i sådanne tilfælde. Det mener jeg fagbevægelsen også må have et krav på at få svar på under den behandling, som foregår i dag og i morgen.

SF kan altså ud fra disse betragtninger ikke medvirke til gennemførelsen af dette politiske